

»Naa,« svarede hun fraværende, idet hun søgte efter noget paa Bordet.

Fru Meta gik paa faldende Fod. Hun ventede sin Nedkomst en af Dagene og var i den Anledning hvileløst optaget af at beskikke sit Hus. Hun syntes, at der endnu var saa meget at ordne og aftale, før hun med god Samvittighed kunde overgive sig til Barseltidens Pleje. Hun, som ellers var saa fattet, følte sig denne Gang mere ængstet og ogsaa mere legemligt besværet end under noget tidligere Svangerskab. Hun forstod ikke Grunden, men tænkte paa, om det kunde være disse tunge Efteraarsdage, der voldte hende Uro. Hun havde født sine andre Børn om Sommeren og i det tidlige Foraar. Dette voksende Vintermørke og Synet af de evigt faldende Blade havde gjort hende modløs.

Doktoren tog en Stol og satte sig ved Siden af hende.

»Naa, lille Mutter, hvordan gaar det saa?« spurgte han og strøg hende varsomt over Armen.

»Jeg har en Overraskelse til dig,« sagde hun.

»En Overraskelse?«

»Ja, et Brev. Se her!«

Med en munter Hemmelighedsfuldhed, som Doktoren ikke kunde tyde, trak hun en stor Konvolut frem under Syæsken. Men i det samme betænkte